

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Le Guinova Ursula\Le Guin Ursula-Dospívání
v Karhide.pdb

PDB Name: Le Guin Ursula-Dospívání v K...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 27.9.1937

Modification Date: 27.9.1937

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

DOSPÍVÁNÍ VKARHIDE

napsala Sov Thade Tage em Ereb z Reru v Karhidu na planetě Gethen
(Ursula K. Le Guinová)

Toto je další skvělá hainská povídka od Ursuly Le Guinové, jejíž novela "Osvobození ženy" je také obsažena v naší antologii. Děj této výrazné a neobyčejné práce je zasazen do prostředí autorčina nejslavnějšího románu, *Leva ruka tmy*, a spisovatelka se v ní zabývá procesem dospívání, obdobím nelehké pro obě pohlaví, a možná ještě o něco složitějším, má-li se člověk stát jak mužem, tak i ženou.

Žiju v nejstarším městě na světě. Před dávnými časy vládli v Karhidu králové, Rer byl velkým městem, střediskem obchodu a křižovatkou cest ze Severovýchodu, Plání a Země kermské. Rychlost, naše centrum vzdělání, útočiště a sídlo soudnic- ' , tví, existovalo už před patnácti tisíci lety. Karbidové se stali národem, kterému tisíc let vládli králové z rodu Gegerů. V tisícátém roce "nekrál" Seden Geger hodil svou korunu z věže paláce do řeky Arre a vyhlásil konec dominia. Nastalo období, které se nazývalo rozkvětem Reru, stoletím léta. Skončilo, když moc převzal rod Hargů a přestěhoval hlavní město za hory do Erhenrangu. Starý palác je po staletí prázdný. Ale stojí. V Reru nic nespadne. I když se řeka Arre každý rok v době tání rozlije do uličních tunelů a zimní vichřice přináší spousty sněhu, město pořád stojí. Nikdo neví, jak staré jsou jeho domy, protože se pořád představují. Všechny stojí v rozlehlých zahradách, nevšimavé k poloze těch ostatních, jsou nahodile rozseté, velké a staré jako hory. Mezi nimi se lomí zastřešené ulice a kanály. V Reru je spousta nároží. Říkáme, že Hargové odešli proto, že se báli něčeho, co by mohlo být za rohem.

I čas se tu měří jinak. Ve škole jsme se učili, jak Orgotové, Ekumenové a většina dalších lidí počítá roky. Stanoví rok, ve kterém se stala nějaká významná událost, rokem jedna a k němu pak přičítají ty další. Tady je rok jedna pořád. Na Getheny Thern, což je náš Nový rok, se rok jedna stane rokem minus jedna a ten nový je zase rokem jedna. Takový je Rer; všechno se mění, jen město ne.

Když mi bylo čtrnáct (v roce jedna neboli minus padesát), dospěla jsem. Hodně jsem o tom v poslední době přemýšlela.

Svět byl tenkrát jiný. Většina z nás nikdy předtím neviděla návštěvníka z jiné planety, Mobila, jak jsme jim tehdy říkali. Občas jsme je slyšeli v rádiu a ve škole jsme je měli na obrázcích - ti, co měli vlasy i kolem úst byli příjemně odpudiví, vypadali jako divoši. Většina obrázků nás ale zklamala. Tolik se nám podobali! Ani byste neřekli, že jsou na rozdíl od nás už od narození rozlišení na dvě pohlaví, že ustavičně kemrují. Říkalo se, že se tamější ženy vyznačují mohutným poprsím, ale sourozenec mé matky, Dory, měl větší prsa než ty ženy na obrázcích.

Když Obránci víry vyhnali Ekumeny z Orgoreynu, když král Emran vstoupil do války o hranice a ztratil Ehrenrang, dokonce i když byli Mobilové vypovězeni ze země a museli se skrývat v Estre a Kermu, Ekumenové neudělali nic a jen čekali. Čekali dvě stě let, trpělivě jako Handdara. Udělali jediné: vzali našeho mladého krále pryč z našeho světa, aby překazili převrat, a o šedesát let později ho vrátili, aby ukončili katastrofální panování jeho potomka. Argaven XVII. je jediný král, který vládl čtyři roky před svým následníkem trůnu a čtyřicet let po něm.

Narodila jsem se v roce jedna (neboli minus šedesát čtyři), právě v roce, kdy začalo druhé období Argavenovy vlády. Než jsem začala rozum brát, bylo po válce, West Fall byl opět součástí Karhidu, hlavní město zase v Erhenrangu a většina škod, které Rer utrpěl během Emranova převratu, byla napravena. Staré domy opravili. Starý palác také. Argaven XVII. znovu zázračně dosedl na trůn. Všechno bylo jako dřív, tak, jak byt mělo, život se vrátil do starých kolejí - všichni to říkali.

A opravdu to byly klidné roky, období obnovy, než nás Argaven, první Gethenčan, který kdy opustil naši planetu, nakonec zcela začlenil mezi Ekumeny; než jsme se my, ne oni, stali příchozími z jiné planety; než jsme dospěli. Když jsem byla malá, žili jsme tak, jak se žilo v Reru odedávna. V poslední době jsem přemýšlela právě o tomhle, o tom našem někdejším životě ve světě bez času, ve světě za rohem, a pokusila se přiblížit jej lidem, kteří ho nikdy nepoznali. Ale zároveň jsem si během svého psaní uvědomila, že se nic nemění, že pro každé dítě, které dospívá, pro každého, kdo se zamiluje, je pořád rok jedna.

Erebské Rody čítaly několik tisíc lidí. K mému Rodu náleželo sto čtyřicet lidí, bydleli jsme všichni ve velkém domě, Erebském Tage. Jmenuju se Sov Thade Tage em Ereb. Je to starý způsob pojmenovávání, který ještě pořád v Reru užíváme. První věc, na kterou se pamatuju, je velké tmavé místo plné křiku a stínů, a já padám někam nahoru, padám zlatým světlem do temnoty. Rozkřičím se strachem a hrůzou. Někdo mě zachytí, drží, tiskne k sobě. Pláču a slyším nějaký něžný hlas, tak blízko, až se zdá, že proniká mým tělem. Říká: "Sov, Sov, Sov." A pak dostanu něco báječného k jídlu, je to tak sladké, tak dobré, že už nikdy nic tak dobrého neokusím...

Představuju si, že si se mnou tenkrát několik rozváděných starších dětí házelo a matka mě ukonejšila kouskem dortu. Když jsem byla starší a už také dováděla s ostatními, často jsme si házeli mrňaty jako míčem a ta ječela hrůzou nebo nadšením nebo obojím. Tahle hra nejvíc odpovídala naší tehdejší představě o létání, i když tenkrát jsme to slovo ještě vůbec neznali. Měli jsme spoustu různých slov. Uměli jsme vyjádřit, že sníh padá, snáší se, sype se, víří, poletuje, přeletuje, že mraky táhnou, řeka plyne, loďky plují. Ale neměli jsme ještě tamto slovo. A proto ten svůj zážitek nemám zafixovaný pod pojmem, že jsem tenkrát "letěla", ale pamatuju si, že jsem padala vzhůru zlatým svodem.

Všechny rodinné domy v Reru mají uprostřed velkou halu vysokou až po střeche. Po jejím obvodu se v každém patře táhne vnitřní balkon, a proto se celému poschodí včetně pokojů a všeho ostatního, co k němu patří, říká balkon. Naše rodina obývala druhý balkon v Erebském Tage. Bylo nás hodně. Babička porodila čtyři děti, které zase měly děti, takže jsem měla houf sestřenic a bratranců a jednoho mladšího a staršího sourozence. "Thadové si vždycky zakemrují jako ženy a pokaždé přijdou do jiného stavu," říkali sousedé. Někteří záviděli, někteří to odsuzovali a jiní zase obdivovali. "A nikdy si svého partnera nepodrží," dodávali. To první bylo přehnané, ale to druhé byla pravda. Nikdo z nás dětí neměl otce. Roky jsem nevěděla, kdo je mým zploditelem, nikdy jsem o tom ani nepřemýšlela. Thadové žili v rodu a neradi mezi sebe přijímali někoho cizího, dokonce ani nikoho z nejbližšího okolí. Když se někdo z mladých v naší rodině zamiloval a začal mluvit o trvalém vztahu a zaslíbení se svému partnerovi, babička a matky byly nemilosrdné. "Nějaké věčné sliby, kdo si myslíš, že jsi? Nóbl princátko nebo co? My jsme si to vždycky odbyly v kemrionu a stačilo nám to, tak to musí stačit i tobě," zpražily matky svoje zamilované děti a poslaly je na určitou dobu pryč, na venkov, kde měly vyplat mrňata a počkat, až je zamilovanost přejde.

Takže jako dítě jsem byla jedním z hejna, houfu, roje, pobíhala jsem bludištěm pokojů, běhala nahoru a dolů po schodech, společně jsme pracovali a učili se a starali se o ty malé - naším osobitým způsobem - a terorizovali jsme klidnější obyvatele domu ráumusem a početností. Pokud si vzpomínám, tak jsme žádnou opravdovou lumpárnu nikdy neprovedli. Naše výstřelky nepřekračovaly vymezené hranice a nebyly v rozporu s pravidly chování platícími v poklidném starobylém sídle, které pro nás nikdy nebylo klecí, ale naopak bezpečným útočištěm. Potrestání jsme byli jen jednou, a to tenkrát, když mého bratrance Setheru napadlo, že k zábradlí balkónu uvážeme dlouhé lano, uděláme na jeho dolním konci velký uzel, budeme se ho držet a skákat dolů. "Já skáču první," řekl Sether. Zábradlí opravili a zlomená noha se Setherovi taky zahojila, ale my ostatní jsme museli celý měsíc čistit všechny záchody, co jich v domě bylo. Myslím, že se tenkrát dospělí rozhodli, že je načase, aby se malí Thadové ukázali.

I když opravdu nevím, jaká jsem vlastně byla jako dítě, myslím si, že kdykoli jsem tenkrát mohla, byla jsem méně hlučná než moji vrstevníci, ačkoli jsem dovedla zlobit stejně. Strašně ráda jsem totiž poslouchala rádio a zatímco ostatní v zimě lomozili po balkónech a v hale a v létě běhali po ulici a v zahradě, já se celé hodiny krčila v mamčině pokoji za postelí a potichounku, aby mě tam ostatní nevypátrali, jsem si pouštěla její staré rádio. Poslouchala jsem všechno: písničky a hry, pohádky, zprávy, žňová zpravodajství a podrobné předpovědi počasí; jednu zimu jsem denně poslouchala starou ságu o vlkodlacích, věrolomných zrádcích a krvežíznivých zabijácích, kteří mě pak pronásledovali i v noci, takže jsem nemohla spát a vždycky jsem si musela vlézt k mamince, abych se nebála. V její posteli, v konejšivé, teplé tmě už oddychoval můj mladší sourozenec. Schoulila jsem se k nim jako do hnízdečka.

Moje matka, Guyr Thade Tage em Ereb, byla často netrpělivá, ale v jádru, dobrosrdečná a spravedlivá. Nedržela nás tři nijak zkrátka, i když její bdělé oko bylo pořád někde nablízku. Thadové byli všichni řemeslníci a pracovali v malých dílnách. Nikdy neměli moc peněz na útratu, ale když mi bylo deset, koupila mi Guyr nové rádio a řekla tak, aby to ostatní slyšeli: "Nemusíš se o něj s nikým dělit." Opatrovala jsem ho jako poklad celá léta a nakonec se o něj podělila se svým vlastním dítětem.

Tak ubíhaly roky a já vyrůstala v hřejivém a bezpečném kruhu našeho rodu, v souladu s rodovými tradicemi, monotónní zvuk člunku na tkalcovském stavu času snoval nekonečnou pavučinu zvyků, chování, práce a vztahů, a dnes mi připadají všechny ty roky stejné. I já jsem byla stejná jako ostatní děti: až do svých čtrnácti let.

Důvodem, proč většina mého rodu vzpomínala na tento rok, byl velký večírek, který pořádal matčin sourozenec Dory. Dory totiž té zimy dosáhl věku, kdy měl ztratit schopnost kemrovat. Někteří lidé neudělali nic, když u nich tato schopnost vyhasla. Jiní se zúčastnili rituálu v Rychlosti a zůstali tam i několik měsíců, nebo se tam úplně odstěhovali. Dory, který nebyl duchovně založen, však prohlásil: "Když už teď nemůžu mít děti a sexuálně žít, když musím zestárnout a zemřít, tak chci alespoň uspořádat večírek."

Je těžké vyprávět tento příběh jazykem, který má odlišnou gramatickou strukturu než ten náš a obsahuje kategorii mluvnického rodu. Jak už jsem se zmínila, našinec je pohlaví mužského nebo ženského jen v období kemrování. Mnoho lidí se v posledních letech kemrování, kdy se hormonální rovnováha mění, projevuje jako muži. Dory kemroval jako muž už něco přes rok, takže o něm píšu v mužském rodě, i když v budoucnu už neměl být ani mužem, ani ženou.

Jeho večírek byl po všech stránkách velkolepý. Pozval nejen každého z našeho rodu, ale ještě i spoustu sousedů, a veselili jsme se celé tři dny. Zima byla toho roku dlouhá a opožděné jaro bylo chladné, takže všichni jsme se těšili na něco nového, na nějakou báječnou událost. Přípravy na večírek zabraly celý týden, vařilo se, peklo, smažilo a sklep byl plný soudků piva. Přišla spousta lidí, kterým měla doba kemrování také brzy skončit, a i ti, kterým právě skončila a ještě nic nepodnikli. Všichni se přidali k rituálu. Živě si na to vzpomínám: hala našeho domu, vysoká přes tři patra, byla ozářena odleskem ohně, kolem kterého za zvuku bubínků zpívalo a tančilo třicet nebo čtyřicet lidí. Byli to lidé středního

věku a starší. Sálala z nich nespoutaná energie, šedé vlasy měli rozčuchané, dupali, jako by se chtěli propadnout, zpívali mohutnými hlubokými hlasy a smáli se. Ti mladší se na ně dívali a zdáli se proti nim pobledli a sinali. Pozorovala jsem tanečnický a řekla jsem si: Proč se tak radují? Cožpak nejsou staří? Proč se chovají, jako by se od něčeho osvobodili? Jaké to tedy vlastně je, to kemrování?

Ne, nikdy předtím jsem o kemrování nepřemýšlela. K čemu to bylo? Než jsme dospěli, nebyli jsme žádného rodu ani pohlaví, naše hormony nám nepůsobily nijaké potíže. A nikdy jsme dospěle kemrovat neviděli. Vždycky se na tu dobu vzdělili. Kde je Maba? V kemrionu, dětátko. Teď hezky papej kasičku. A kdy se vrátí? Brzy, miláčku. Za pár dní je Maba zpátky, rozzářená a svěží a zároveň ospalá a vyčerpaná. Je to jako koupel, Mabo? Ano, trochu. A co ty? Jak ses tu měla?

To víte, že jsme si na kemrování hráli, když nám bylo sedm nebo osm. Tohle je kemrion a já budu dělat ženu. Ne, já! Ne, já, byl to můj nápad! A pak jsme se po sobě se smíchem váleli a kouleli se, někdy jsme si nacpali pod košili míč a byli jsme těhotní, nakonec jsme si míčem házeli. Děti si vždycky hrají na to, co vidí u dospělých, ale tohle nebyla jen hra. Často mívala choulostivé zakončení, zvlášť u těch starších.

Po Doryho večírku, celý poslední jarní měsíc, jsem měla na starosti hlídání mňat. Když nastalo léto, nastoupila jsem do učení do stolařské dílny ve Třetí čtvrti. Ráda jsem brzy vstávala a běhávala zastřešenými ulicemi přes město a pak po vysokých obrubních nekrytých cest. Tání přišlo pozdě a některé cesty byly ještě plné vody, dostatečně hluboké pro kajaky a pramičky. Vzduch byl nehybný, chladný a průzračný, za starými věžemi Nepaláce vycházelo krvavě rudé slunce. Jeho ohnivě zlatá záře se rozlévala po vodní hladině a odrážela se v oknech. Dílnu naplňovala pronikavá sladká vůně čerstvě pořezaného dřeva. Moji spolupracovníci byli pracovití, trpěliví a měli na mě vysoké nároky. Brali mě jako sobě rovnou. Už nejsem dítě, řekla jsem si. Už jsem dospělá a chodím do práce.

Ale proč se mi chtělo pořád plakat? Proč se mi chtělo pořád spát? Proč jsem se zlobila na Setheru? Proč do mě pořád vrážel a říkal "promiň" tím svým chraptivým hlasem? Proč jsem byla tak neohrabaná a na velkém elektrickém soustruhu dokázala postupně zkazit šest noh od židlí? "Vyžeňte to dítě od soustruhu!" křičel starý Marth a já se odplížila, překypující vztekem a ponížením. Nikdy nebudu dělat nábytek, nikdy nebudu dospělá, koho zajímají nějaké pitomé nohy od židlí?

"Chci pracovat v zahradnictví," řekla jsem matce a babičce.

"Vyuč se a příští rok můžeš jít do zahradnictví," prohlásila babička a matka souhlasně přikývla. Pokládala jsem tu rozumnou radu za bezcitnost a nespravedlnost, za nedostatek lásky, odsoudily mě k zoufalství. Byla jsem naštvaná. Zuřila jsem.

"Co se ti nelíbí na tvé práci?" zeptaly se mě po několika dnech té mé rozmrzelosti a podrážděnosti.

"Proč tam musí být ten blbec Sether?" vybuchla jsem. Dory, který byl jeho matkou, zvedl obočí a pousmál se.

"Není ti něco?" zeptala se mě matka, když jsem se po práci ploužila po balkoně. "Nic mi není," odsekla jsem a běžela se na záchod vyzvracet.

Bylo mi zle. Pořád mě bolela záda. Hlava mi třeštila, měla jsem závratě a byla jsem jako rozlámaná. Někde uvnitř jsem cítila úpornou, zoufalou a neustupující bolest, ale nedokázala jsem říct kde. Bála jsem se sama sebe: svých slz, svého vzteku, svého neohrabaného těla. Připadalo mi, že jsem někdo jiný, že jsem nějaký špatně padnoucí kus oděvu, smradlavý, těžký kabát, který patří nějakému starší - mu člověku, nějakému nebožtíkovi. Nebyl můj a nebyla jsem to já. Do prsních bradavek jako by se mi zabodávaly ostré jehly a působily mi úporná muka, pálily jako oheň. Když jsem v tom utrpení přitiskla paže na hrud', věděla jsem, že všem kolem je jasné, co se děje. Každý musel cítit můj pach. Byl to pronikavý, kyselý pach podobný pachu krve, pachu čerstvě staženého zvířete. Klitopenis jsem měla naběhly a třel mi z rozevřených pysků. Pak se zase celý smrštil, téměř zmizel, takže mě to bolelo při močení. Pysky mě svědily, měla jsem je zarudlé, jako by mě poštipal nějaký ohavný hmyz. V břiše jsem cítila tlak, něco obrovského mi v něm rostlo. Styděla jsem se k smrti. Umírala jsem.

"Sov," řekla matka a posadila se ke mně na postel. Na rtech měla zvláštní úsměv, něžný a plný účasti. "Stanovíme den tvého kemrování?"

"Ještě nekemruju!" bránila jsem se vášnivě.

"Ne," řekla Guyr. "Ale myslím, že už příští měsíc budeš."

"Nebudu!"

Matka mě pohladila po vlasech, po tváři, přejela mi dlaní po ruce. Tvarujeme se navzájem, abychom se stali lidmi, říkali starší lidé, když těmito pomalými a dlouhými pohyby hladili nemluvnata, malé děti i jeden druhého.

Po chvíli matka řekla: "Setheru to taky čeká. Ale půjde do kemrionu asi o měsíc později než ty. Dory říkal, abychom to odbyli ve stejný den, ale ty bys měla mít svůj vlastní den, až přijde tvůj čas."

Propukla jsem v pláč a křičela jsem: "Nechci žádný, nechci kemrovat, já chci jen... já chci jen odejít..."

"Sov," řekla matka, "jestli chceš, můžeš jít do kemrionu v Gerodda Erebu, kde nebudeš nikoho znát. Ale myslím si, že by to bylo lepší tady, kde tě lidé přece jen znají. Líbilo by se jim to. Budou z tebe mít takovou radost. Babička je na tebe tak pyšná! Viděli jste už to moje vnoučátko Sov, viděli jste, jak je krásné, jaký je z něj mahad, říká pořád. Všem okolo to už jde na nervy..."

Mahad je slovo v rerském nářečí. Znamená "silný, hezky, šlechetný, čestný a spolehlivý člověk". Ta přísná babička, která vždycky jen dávala příkazy, sice děkovala, ale nikdy nechválila, o mně řekla, že jsem mahad? Ta úžasná zvěst mi i osušila slzy.

"Tak dobře," řekla jsem zoufale, "souhlasím. Ale ne příští měsíc! Ještě to není. Ještě to nemám."

"Ukaž, podívám se," řekla matka. Hrozně jsem se styděla, ale věděla jsem, že se mi uleví, když poslechnu. Vstala jsem a rozeplula si kalhoty.

Matka provedla prohlídku rychle a s maximální ohleduplností. Pak mě objala a řekla: "Příští měsíc to bude, jsem si jistá."

Za pár dní ti už bude mnohem líp. A příští měsíc už to bude jiné. Opravdu."

A skutečně, druhého dne bolest hlavy a svědění ustoupilo, a i když jsem byla i nadále pořád ospalá a unavená, nebyla jsem už v práci tak nemožně neohrabaná. Za pár dní jsem byla opět ve své kůži, ruce a nohy mě poslouchaly. Jen když jsem o tom všem přemýšlela, přepadl mě zase ten divný pocit, který jsem nedokázala definovat. Někdy byl až nepříjemný, jindy jen zvláštní, málem jsem ho chtěla zažívat znovu a znovu.

S bratrancem Setherem jsme se společně učili ve stolařské dílně. Nechodili jsme do práce společně, protože Sether ještě trochu kulhal po tom svém někdejším úrazu s lanem a jezdil do práce na pramičce, dokud bylo v ulicích dost vody. Když uzavřeli arrskou propust' a cesty vyschly, musel Sether chodit pěšky. Tak jsme chodili spolu. Zpočátku jsme toho spolu moc nenamluvili. Ještě pořád jsem na něj byla našťavaná. Už jsem nemohla běhat v ranním rozbřesku, musela jsem se přizpůsobit jeho pomalému tempu. A vadilo mi, že je ustavičně někde kolem mě. V jednom kuse. Byl vyšší než já, u soustruhu rychlejší, měl dlouhé husté lesklé vlasy. Proč chtěli všichni nosit tak dlouhé vlasy? Připadalo mi, že padají do očí mně samotné.

Jednou jsme se unaveni vraceli domů, byl horký večer prvního letního měsíce okru. Viděla jsem, že Sether kulhá a snaží se to skrýt nebo ignorovat. Šel stejně rychle jako já, držel se zpřímá a mračil se. Zaplavila mě mohutná vlna lítosti a obavu a to, co ve mně rostlo, ta nová bytost, ať už v mých útrokách nebo na dně duše, se pohnula a obrátila se, obrátila se k Setherovi, který měl bolesti a tolik prahnul po spřízněné duši.

"Budeš kemrovat?" zeptala jsem se chraptivým zadržnutým hlasem, jaký jsem u sebe ještě neslyšela.

"Za pár měsíců," zamumlal a nevěnoval mi pohled. Tvářil se nepřístupně mračil se.

"Myslím, že já to budu muset udělat dost brzo, tu věc."

"Kdybych tak mohl!" řekl Sether. "Chtěl bych to mít za sebou."

Nepodívali jsme se na sebe. Nenápadně jsem zvolňovala tempo, až jsme kráčeli poklidně bok po boku.

"Pálí tě někdy hrozně moc prsa?" zeptala jsem se, aniž bych tušila, že to ze sebe dostanu.

Sether přikývl a po chvíli řekl: "Hele, a zvětšuje se ti to tam..." Přikývla jsem.

"Takhle asi vypadají ti z jiné planety," řekl Sether s odpořem. "Ta... ta věc, která najednou tak naroste, je tak velká... až překáží."

: Další kus cesty jsme probírali příznaky a srovnávali svoje potíže. Oběma se nám ulevilo, že o tom můžeme spolu mluvit, že jsme na tom stejně, ale potíže toho druhého byly vlastně potvrzením mé vlastní situace a to bylo hrozné. Sether najednou vybuchl: "Řeknu ti, co mi vadí, co mi na tom šíleně vadí - to, jak je to člověka nedůstojné. Dělat ty hrozné pohyby svým vlastním tělem, přestat se ovládat, nesnáším tu představu. Představu, že se člověk stane pouhým strojem na sex. A všichni kolem se pro něj změní v něco, na čem ten sex může uplatňovat. Víš, že když na člověka přijde kemrování a nikde kolem není nikdo další, kdo kemruje, zblázní se a zemře? Takový člověk dokonce zaútočí na kohokoli, kdo se mu namane. I na vlastní matku!"

"To není možné!" řekla jsem ohromeně.

"Ale je. Tharry mi to říkal. Jeden řidič nákladáku začal kemrovat jako muž právě v době, když uvízli s autem ve sněhu v horách. Byl velký a silný a úplně zešlel. Vrhel se na svého spolujezdce a ten v sebeobraně utrpěl vážné zranění, protože nekemroval. Když to toho řidiče přešlo, spáchal sebevraždu."

Z té hrůzné historky mě zase rozbolel žaludek a nebyla jsem schopna slova.

Sether pokračoval: "Lidi, kteří kemrují, už nejsou lidmi! A my máme být jako oni - dělat to, co oni!"

Opět mě posedl ten hrozný, zoufalý strach. Mluvit o těch věcech nebylo nic platné. Bylo to naopak ještě horší.

"Je to hloupé," řekl Sether. "Je to primitivní prostředek pro zachování rodu. Civilizovaní lidé to ale dělat nemusí. Lidé, kteří by chtěli otěhotnět, mohou využít injekcí. Bylo by to geneticky v pořádku. Můžeš si vybrat otce svého dítěte. Nedocházelo by k takovým incestům, lidi by nešoustali se svými příbuznými jako zvířata. Proč musíme být jako zvířata?"

Setherovo pobouření se přeneslo i na mě. Cítila jsem stejně. Slovo "šoustat" mě šokovalo a znepokojovalo, nikdy předtím jsem ho neslyšela. Znovu jsem pohlédla na svého bratrance, hubený obličej mu teď zčervenel rozhořčením dlouhé husté vlasy mu zářily. Byl tak starý jako já, ale vypadal starší. Zlomenina nohy, která si vyžádala půl roku trápení a bolesti, urychlila jeho dospívání; z neposedného dítěte se stal rozhněvaný hrdý člověk, který pevně stál za svými názory. "Sethere," řekla jsem, "víš, to nevadí. Jsi člověkem, i když musíš dělat ty věci... to šoustání. Jsi mahad."

"Getheny Kus," prohlásila babička. Stanovila tak můj den: první den měsíce Kus, den letního slunovratu.

"Nebudu ještě připravena," řekla jsem.

"Budeš."

"Chci kemrovat zároveň se Setherem."

"Sether na to má ještě pár měsíců čas. Pro něj je ještě brzo. I když se zdá, že jste možná ve stejném měsíčním čase. Odvrácenci Měsíce, hm? Já taky byla. Jen zůstaňte na stejné vlnové délce, ty a Sether..." Babička se na mě spiklenecky usmála. Bylo to u ní něco nového, nikdy předtím to neudělala. Jako bych jí teď byla rovnocennou partnerkou.

Babičce bylo šedesát. Byla malá, široká v bocích, pleť měla hnědou. Oči měla modré a jasné. Dřív pracovala jako kamenice a v naší rodině pořád vládla pevnou rukou. Já že jsem rovnocennou partnerkou této obdivuhodné ženy? Bylo to poprvé, kdy to vypadalo, že se stávám víc a víc člověkem.

"Potěšilo by mě," řekla babička, "kdybys tuto polovinu měsíce strávila v Rychlosti."

"V Rychlosti?" zeptala jsem se s údivem. My Thadové jsme všichni vyznávali handdarskou víru, ale jen velice liknavě. Drželi jsme jen ty nejvýznamnější svátky, modlili se jen střídme a nežili podle příkázání. Nikdo z mých starších příbuzných do Rychlosti před svým Dnem dospělosti nevkočil. Jsem snad nějaká divná?

Jste bystré hlavičky," řekla babička. "Ty a Sether. Chci, abyste jednou něco dokázali. My Thadové tu žijeme jak v

králíkárně. Je to plnohodnotný život? Bylo by hezké, kdybyste někteří dokázali něco víc."

"Co se v Rychlosti dělá?" zeptala jsem se a babička mi popravdě odpověděla:

"Nevím. Běž tam a uvidíš. Oni tě to naučí. Naučí tě, jak ovládnout kemrování."

"Tak dobrá," souhlasila jsem chvatně. Řeknu Setherovi, že učenci v Rychlosti dokážou ovládat kemrování. Možná bych se to mohla naučit a pak mu řeknu, jak na to.

Babička se na mě pochvalně požívala. Využila jsem nabízené možnosti.

Samozřejmě jsem se za toho půl měsíce nenaučila, jak dostat kemrování pod kontrolu. Během prvních několika dní jsem dokonce ani nedokázala překonat stesk po domově. Z domu, kde byl ve všech místnostech neustálý ruch a spousta lidí, kde neustále někdo mluvil, spal, jedl, myl se, hrál remmu či hrál na nějaký nástroj, z domu plného pobíhajících dětí a hluku, kde jsem byla obklopena svými příbuznými, jsem přešla přes město do obrovského, čistého, uspořádaného a tichého domu neznámých lidí. Byli zdvořilí, chovali se ke mně uctivě. Úplně mě to šokovalo. Jak to, že se ke mně čtyřicetiletý člověk, který vládne všemi nadlidskými silami a statečností, který dokáže jít bosý sněhovou vánicí, umí předvídat budoucnost a má ty nejmoudřejší a nejklidnější oči, jaké jsem kdy viděla, jak to, že se ke mně znalec Handdary chová tak uctivě?

"Protože jsi tak nevědomá," řekl mi znalec Ranharrer a jeho úsměv překypoval něžností.

Protože jsem tam byla jen půl měsíce, nepokoušeli se nějak intenzivně na mou nevědomost působit. Několik hodin denně jsem procvičovala Netranz a začalo se ni to líbit. To jim stačilo k tomu, aby mě chválili: "Většina čtrnáctiletých se může bláznit, když se musí pohybovat pomalu," řekl můj učitel.

Během posledních šesti nebo sedmi dní v Rychlosti se zase dostavily některé Příznaky mých předchozích potíží: bolesti hlavy, zduření, palčivá bolest, podrážděnost. Když jsem se jednoho rána probudila na tom prostém lůžku svého tichého pokojíku, našla jsem na sněhobílém prostěradle skvrnu od krve. Dívala jsem se na ni s hrůzou a odporem. Říkala jsem si, že jsem si asi ve spánku rozškrábala svědicí klín až do krve, ale zároveň jsem moc dobře věděla, jak se věci mají. Rozbrečela jsem se. Musela jsem to prostěradlo nějak vyčistit. Poskvnila jsem, pošpinila tohle místo, kde je všechno čisté, strohé a krásné.

Jeden ze stálých obyvatel domu, starý člověk, mě našel v umyvárně a uviděl, jak drhnu prostěradlo. Neřekl nic, ale přinesl mi jakési mýdlo, které skvrnu úplně vybělilo. Vrátila jsem se do svého pokojíku, který jsem si zamilovala takovou tou láskou člověka, který nikdy nepoznal opravdové soukromí, a schoulila se na nepovlečené lůžko. Bylo mi hrozně. Každých pár minut jsem kontrolovala, jestli zase nekrvácím. Zmeškala jsem cvičení Netranzu. Obrovský dům byl velice tichý. Jeho klid a mír se přenesl i na mě. Zase jsem cítila v duši ten divný pocit, ale teď už to nebylo zoufalství; byla to osamělost, jaká číší z večerního vzduchu, ze vzdálených vrcholů Kargavských hor, které je vidět za jasných zimních dnů na západě. Cítila jsem velikost prostoru.

Znalec Ranharrer zaklepal na dveře, a když jsem ho vyzvala, vstoupil. Chvilku se na mě díval a pak se tiše zeptal:

"Copak se děje?"

"Všechno je divné," řekla jsem.

Zářivě se usmál a řekl: "Ano."

Dnes už chápu, jak Ranharrer handdarsky miloval a ctil mou nevědomost. Tenkrát jsem však jen věděla, že jsem řekla něco správného a potěšila tím člověka, kterému jsem tolik chtěla udělat radost.

"Dnes zpíváme," řekl Ranharrer, "možná by se ti to líbilo." Šlo o Zpěv slunovratu, který se nepřetržitě zpívá čtyři dny a noci před Getheny Kusem. Pěvci vstupují do melodie a zase ji opouštějí podle libosti, jejich zpěv je rytmizován údery bubínků. Většina z nich jen neustále doprovází hlavní melodii skupinovou improvizací, jejímž vodítkem jsou údery bubínků, hudební znaky ve Zpěvníku a zpěv případného sólového zpěváka. Nejdříve jsem slyšela jen příjemně mnohohlasý, táhlý zvuk, podkreslený rytmem bubínků. Poslouchala jsem, až jsem se začala nudit a rozhodla se, že bych to mohla taky zkusit. Tak jsem otevřela pusu, začala zpívat "áá" a slyšela jsem, jak ty ostatní hlasy zpívají "áá" ve vyšší, v nižší i v té stejné tónině jako já, až můj hlas splynul s ostatními, naslouchala jsem jim, naslouchala jsem jen té hudbě, z které znenadání vytryskl ojedinělý hlas a jako klikatá stříbrná nitka protkal ty ostatní, objevoval se a mizel, aby se tamhle objevil znovu... Ranharrer se dotkl mé paže. Byl čas oběda, zpívala jsem od Třetí hodiny. Po obědi i po večeri jsem se vrátila do kaple. Strávila jsem v ní následující tři dny. Byla bych tam vydržela i v noci, kdyby mě nechali. Vůbec jsem už nebyla ospalá. Najednou jsem překypovala energií a nemohla spát. Ve svém pokojíku jsem si zpívala pro sebe, nebo jsem si četla knihu té zvláštní handdarské poezie, což byla jediná kniha, kterou mi dali. Cvičila jsem se v Netranzu, snažila jsem se nevšímat si návalů horka a chladu, vln ohně a ledu, které mi probíhaly tělem, a za svítání znovu odcházela zpívat do kaple.

A pak nastal Ottormenbod, předvečer slunovratu, a já se musela vrátit domů ke svým, odkud jsem pak měla odejít do kemníku.

K mému překvapení si pro mě do Rychlosti přišly matka s babičkou v doprovodu všech starších příbuzných. Všichni na sobě měli slavnostní hávy a vypadali vznešeně. Ranharrer mě předal do jejich rukou a řekl mi jen tolik: "Vrať se k nám." Kráčela jsem v průvodu příbuzných ulicemi; bylo horké letní ráno, všude kolem kvetla vinná réva, vzduch voněl, zahrady bujely květy a dozrávajícím ovocem. "Tohle je ta nejkrásnější doba pro kemrování," řekla babička rozvážně.

Náš dům mi připadal velice tmavý a tak nějak menší po mém pobytu v prostorné Rychlosti. Rozhlížela jsem se po Setherovi, ale byl pracovní den a on byl v dílně. To mi jen dodalo na svátečním pocitu, který nebyl nepříjemný. A pak jsem u nás doma dostala od babičky a všech starších příbuzných krásné nové oblečení, počínaje botami a konče nádherně vyšíváním slavnostním hávem. Když mě do toho všeho strojili, doprovázeli obřad rituálním odřikáváním. Nebylo podle Handdary, ale souviselo s tradicemi našeho rodu. Všechna ta slova byla prastará a zvláštní, byl to jazyk z doby před mnoha tisíci lety. Babička je vyslovovala s úsečnou důrazností, jako by plivala kameny, a když mi přehodila

přes ramena slavnostní háv, všichni kolem řekli: "Haj!"

Během oblékání se kolem mě točili nejen dospělí příbuzní, ale i spousta dětí jako bych byla nějaký král nebo malé dítě, které potřebuje velkou péči. Někteří, z dospělých mi ještě chtěli dát nějakou radu - "poslední ponaučení", jak tvrdili protože jakmile člověk začne kemrovat, získává takzvaný šifgretor, což znamená, že jakékoli rady jsou pak už jen neomalenosti. "Jen si dej pozor na toho starého Ebbeche," kladl mi někdo na srdce. Matka se proti tomu prudce ohradila: "Nech toho, Tadsh!" Pak se obrátila ke mně. "Nevšímej si té staré drbny. Huba nevymáchaná! Ale teď dobře poslouvej, Sov."

Poslouchala jsem. Guyr si mě vzala stranou a řekla mi vážně a s trochou rozpaků: "Pamatuj si, že je rozhodující, s kým jsi poprvé."

Přikývla jsem. "Rozumím," řekla jsem.

"Ne, nemůžeš rozumět," vyjela na mě a zapomněla na stud. "Hlavně si to zapamatuj!"

"A co když..." začala jsem. Matka vyčkávala. "Když budu... když budu poprvé kemrovat jako žena," vykoktala jsem. "Nemůže se stát... nebudu...?"

"Ach tak," řekla Guyr. "Neboj se. K tomu, abys mohla počít, ti chybí ještě nejmiň rok. Tentokrát se nemusíš bát. Ostatní na tebe dohlédnou, aby se nic nestalo. Všichni tam vědí, že je to tvé první kemrování. Ale dej si pozor na to, kdo bude tvůj první! Hlavně na... ehm... Karrida a Ebbeche a pár dalších."

"Tak jdeme!" zavolal Dory a všichni jsme se znovu seřadili do průvodu, který sešel dolů do haly. Tam mě osazenstvo domu zdravilo pokřikem: "Haj, Sov! Haj, Sov!" Kuchaři bubnovali vařečkami o hrnce. Chtělo se mi zemřít. Ale všichni vypadali tak rozjařeně, takovou ze mě měli radost a přáli mi hodně štěstí, že se mi zase na druhé straně chtělo žít.

Vyšli jsme západními dveřmi a přes sluncem zalité zahrady došli do kemrniku. Tagové z Erebu mají společný kemník ještě s dalšími dvěma erebskými rody. Je to krásná budova, zdobená starobylými vlysy ve stylu Staré dynastie, hrozně stará a ošlehaná větry několika tisíciletí. Na schodišti z červeného kamene mi každý z příbuzných vtiskl polibek a zamumlal: "Ve jménu Zatmění," a "Chvála okamžiku Stvoření," a matka mě povzbudivě objala kolem ramenou, než jsem překročila práh domu.

Za dveřmi na mě už čekal strážce vchodu; podivně vyhlížející, trochu shrbený i muž hrubé, bledé pleti.

Uvědomila jsem si, že je to ten proslulý Ebbeche, o kterém se mi zmiňovali. I když jsem ho nikdy předtím neviděla, poznala jsem ho. Byl Dvevníkem našeho kemrionu, takzvaný polomrtvý, čímž se myslí člověk, který trvale kemruje, podobně jako Vetřelci.

Vždycky se u nás pár takových lidí narodí. Někteří se mohou ze svého postižení vyléčit. Ti, u kterých to nejde nebo ani sami nechtějí, obvykle žijí v Rychlosti a naučí se kázni, nebo se stanou Dvevníky. Je to pro ně výhodné a pro normální lidi taky. Koneckonců, kdo jiný by chtěl v kemrionu bydlet? Ale má to i své stinné stránky. Když přijdete do kemrionu v torharmenu, čili jste připraveni stát se buď mužem, nebo ženou, a první člověk, kterého tam potkáte, je mužského pohlaví, jeho feromony vás pravděpodobně ovlivní a budete kemrovat jako žena, ať jste to měli ten měsíc v úmyslu nebo ne. Dvevníci, kteří jsou zodpovědní, se samozřejmě drží od každého co nejdál, aby neovlivňovali celý ten proces. Přiblíží se jen tehdy, když si to přichází opravdu ji přeje. Ale trvalé kemrování může vést i k nezodpovědnosti, i když na druhé straně si takový člověk nezaslouží, aby ho celý život nazývali polomrtvým nebo perverzníkem. Moji příbuzní se očividně obávali Ebbechových nenechavých prací a feromonů. Ale křivdili mu. Ebbeche ctil první kemrování jako všichni ostatní. Pozdravil mě, oslovil mým jménem a ukázal mi, kde si mám zout své nové boty. Pak začal odříkávat rituální uvítací řeč a couval přede mnou vstupní halou. Poprvé jsem slyšela ta slova, která jsem pak měla tolikrát slýchat znovu po tolik let.

Překračuješ zemí.

Překračuješ vody.

Překračuješ ledy.

A když jsme došli do hlavní haly, následoval jásavý závěr:

Společně jsme překročili ledy.

Společně jsme přistoupili k prameni Zrození.

Jsmé nositelé života!

Chválíme okamžik zrození!

Slavnostní zvuk těch slov na mě zapůsobil a já odvrátila pozornost od sebe samé. Znovu jsem se cítila součástí něčeho daleko staršího a většího než jsem já, něčeho neznámého a nového; stejný pocit jsem měla už během svého pobytu v Rychlosti. Musím se tomu poddat a nechat se tím zformovat. Zároveň jsem byla velice bdělá. Všechny smysly jsem měla už od rána neobyčejně zjasnělé. Všechno kolem sebe jsem si plně uvědomovala: tu nádhernou modř stěn, lehkost a pevnost svých kroků, dotek dřeva na bosých chodidlech, zvuk a vyznám rituálních slov, i Dvevníka samotného. Byla jsem jím uchválena. Ebbeche nebyl vůbec hezký, a přesto jsem si všimla hudebnosti jeho hlubokého hlasu. Bledá plet' mi najednou připadala velice přitažlivá. Cítila jsem, že je poznamenaný, že jeho život musí být zvláštní. Chtěla jsem si s ním promluvit. Ale když dokončil uvítací řeč a ustoupil stranou u dveří do hlavního sálu, už ke mně chvátila nějaká vysoká postava, aby mě vřele uvítala.

Byla jsem ráda, že vidím známou tvář: byl to náš vrchní kuchař, Karrid Arrage. Byl stejně jako většina kuchařů divoký a temperamentní, doma si mě často všiml a škádlil mě, ale také mi podstrkoval různé pamlsky se slovy: "Tady máš, ty vyžlátko, ať nám trochu ztloustneš!" Když jsem ho teď uviděla, uvědomila jsem si v jednom kratičkém okamžiku

spoustu věcí: že je nahý a ta jeho nahota je jiná než nahota lidí u nás doma, je nějak významná, že to není ten Karrid, jak jsem ho znala, ale teď se převtělil do neobyčejné krásy - změnil se v muže, že mě před ním matka varovala, že se ho chci dotknout, že se ho bojím.

Vzal mě do náruče a přitiskl mě k sobě. Cítila jsem mezi stehny jeho klitopenis jako pěst. "Jen opatrně," řekl mi Dvevník a ze sálu, který se mi zdál velký, tlumeně osvětlený, plný stínů a par, vyšlo několik dalších lidí.

"Neboj se, nebojte se," řekl Karrid mně i jím a hlučně se smál. "Přece neublížím svému vlastnímu dárci, ne? Chci ji jen uvést do kemrování. Aby kemrovala jako žena, jak se na Thady sluší. Chci ti udělat tu radost, malá Sov." Mluvil a zároveň mě svlékal, horkýma rukama ze mě chvatně stahoval můj sváteční přehoz a košili. Dvevník a ti ostatní na vše bedlivě dohlíželi, ale nezasahovali. Cítila jsem se úplně bezmocná, bezbranná, ponížená. Chtěla jsem se mu vysmeknout, snažila jsem se překonat slabost, zdvihnout košili ze země a znovu šiji obléct. Třásla jsem se a byla jsem hrozně slabá; stěží jsem dokázala stát na nohou. Karrid mi neobratně pomáhal, podpíral mě svou silnou paží. Opřela jsem se o něj, učitela jsem jeho horké pulzující tělo na svém, byl to nádherný pocit, jako zář slunce, jako zář ohně. Ještě víc jsem se na něj přitiskla a zvedla jsem paže, aby naše těla co nejvíc splynula. "Počkej," řekl. "Ach, ty krásná Sov, počkej, tohle nejde, odvedte si ji!" Se smíchem se ode mě odvrátil, ale bylo vidět, že i on je vzrušen, klitopenis se mu mohutně postavil. Byla jsem napůl svlečená, zmatená, nohy jsem měla jako z vaty.

"Pojd'," řekl někdo a vzal mě za ruku. Byl to měkký, chladivý dotek, úplně jiný než Karridův horký stisk. Byla to žena z některé jiné rodiny, neznala jsem ji jménem. Zdálo se mi, že se v tom tlumeném zamlženém světle leskne jako zlato. "Moc pospícháš," řekla mi, ale smála se, obdivovala mě a chlácholila. "Pojd' se trochu zchladli do bazénu, na chvilku se uvolni. Karrid na tebe neměl spustit tak zhurta! Ale máš štěstí, poprvé kemrovat jako žena, tomu se nic nevyrovná! Já nejdřív třikrát kemrovala jako muž, než jsem mohla být ženou. Už jsem se z toho málem zbláznila. Pokaždé, když jsem se dostala do torharmenu, všichni moji zatracení přátelé už byli ženami. Mě se neboj - jak jsem už řekla, Karridův vliv byl rozhodující," zasmála se znovu. "Ach, jsi tak pěkná!" sklonila hlavu a přejížděla mi jazykem po bradavkách, aniž bych v tu chvíli chápala, co dělá.

Bylo to nádherné, jako zárazem to zchladilo palčivý oheň, který mi je šířil. pomohla mi se svlékáním a společně jsme vstoupily do teplé vody mělkého bazénu, který zaplňoval celý střed sálu. Proto tam byl ten opar a ta podivná ozvěna. Voda mi objala stehna, pohlaví a břicho. Obrátila jsem se ke své přítelkyni a naklonila se k ní pro polibek. Byla to ta nejpřirozenější věc, chtěly jsme to obě a já i přála, aby mi znovu jazykem laskala bradavky, a ona to dělala. Dlouho jsme setrvaly v mělké vodě a oddávaly se něžným hrátkám. Vydržela bych tak věčně. Ale pak se k nám přidal někdo třetí, zezadu mou přítelkyni objal, ta prohnula ve vodě tělo, jako když se zlatá rybka vymrští nad hladinu, zvrátila hlavu a začala laškovat s ním.

Vyšla jsem z vody a utřela se. Byla jsem smutná, zahanbená a zapomenutá, a přesto mě hrozně zajímalo, co se to stalo s mým tělem. Cítila jsem se báječně věží, jakoby nabitá elektrinou, a dotek drsného ručníku mě příjemně rozechvíval. Někdo ke mně přistoupil, někdo, kdo mě celou dobu pozoroval, jak si hraju s svou přítelkyní. Teď se ke mně posadil.

Byl to můj o pár let starší známý Arrad Tehemny. Loni jsem s ním celé léto pracovala v zahradnictví a měla jsem ho ráda. Vypadá jako Sether, napadlo mě v té chvíli, má husté černé vlasy a dlouhý úzký obličej. Ale byl v něm ten jas, ta záře, která tu ze všech vycházela - ze všech těch kemrujících lidí, z těch žen a mužů - byla to taková svěží krása, se kterou jsem se nikdy předtím u žádné dské bytosti nesetkala. "Sov," řekl, "chtěl bych... být tvůj první... Chceš...?" A už se mě dotýkal a já se dotýkala jeho. "Pojd'," řekl a já ho následovala. Zavedl mě do hezkého pokojíku, kde byl jen krb, ve kterém plápolal oheň, a široká postel. Tam mě objal a já objala jeho, naše klíny se spojily a my stoupali vzhůru tím zlatým světlem.

Strávili jsme spolu celou první noc a kromě vydatného milování jsme také hodně jedli. Nenapadlo mě, že se v kemrionu může i jíst; myslela jsem si, že se mi kromě milování nesmí nic jiného dělat. Všude ale byly spousty jídla, mohli té se najíst kdykoli. Na pití však už dohlíželo bdělé oko stařeny - polomrtvé, která tam měla službu. Kdyby někdo začal jevit známky opilosti nebo se choval nepřístojně, nedostal by už ani kapku piva. Já jsem nepotřebovala víc pít. Nepotřebovala jsem ani další sex. Stačilo mi to. Byla jsem navždy a až za hrob zamilovaná do Arrada. Ale Arrad (který měl přede mnou v kemrování jednodenní náskok) tvrdě usnul a ke mně si přisedl mimořádně krásný muž jménem Hama. Dali jsme se spolu do řeči a on mě přitom nádherně hladil po zádech, za chvilku jsme si už leželi v objetí a začali se milovat a bylo to s ním úplně jiné i než předtím s Arradem, takže jsem si řekla, že určitě miluju Hamu, dokud se k nám nepřidal Gehardar. Pak jsem si pomyslela, že začínám chápat, že je miluju všechny a oni milují mě, a v tom spočívá tajemství kemrionu.

Už je to skoro padesát let a já musím přiznat, že si nepamatuji! všechny ze svého prvního kemrování; jen Karrida a Arrada, Hamu a Gehardara, starého Tubannyho, nejskvělejšího a nejzkušenějšího milence - muže, kterého jsem kdy poznala a se kterým jsem se často setkávala při dalším kemrování, a Berre, mou zlatou rybkou, se kterou jsem skončila před krbem v ospalém, poklidném a blaženém milování, po kterém jsme obě usnuly. A když jsme se probudily, už jsme nebyly ženami. Nebyli z nás ani muži. Už jsme nekemrovaly. Byli z nás velmi unavení mladí dospělí.

"Jsi pořád krásná," řekla jsem Berre.

"Ty taky," řekla Berre. "Kde pracuješ?"

"Ve stolárně, v Třetí čtvrti."

Pokusila jsem se olíznout Berrinu bradavku, ale už to nefungovalo. Berre se trochu odtáhla a já řekla: "Promiň." Obě jsme se rozesmály.

"Já dělám rádio," řekla Berre. "Nenapadlo tě někdy, že by sis to chtěla zkusit?" I

"Vyrábět rádia?"

"Ne. Pracovat ve vysílání. Připravuju zpravodajství ve čtyři a předpověď počasí."

"To jsi ty?" řekla jsem s obdivem.

"Zastav se někdy ve studiu, všechno ti ukážu," řekla Berre. A tak jsem našla povolání i přítelkyni na celý život. Jak jsem se snažila vysvětlit Setherovi po návratu domů, kemrování není úplně takové, jak jsme si původně mysleli; je mnohem složitější.

Sether poprvé kemroval na Getheny Gor, první den prvního podzimního měsíce, kdy nastává zatmění. Jeden z příbuzných Setheru ovlivnil, aby kemrovai jako žena, a Sether pak ovlivnila mě. Tenkrát jsem poprvé kemrovala jako muž. A zůstali jsme na stejné vlnové délce, jak kdysi babička řekla. Nikdy jsme spolu nepočali dítě, byli jsme bratranec a sestřenice a měli jsme jisté zábrany, ale roky jsme se milovali v každé kombinaci, vždycky při zatmění měsíce. A Sether uvedl mé dítě, Tamor, do prvního kemrování - jako ženu. Tak se na Thady sluší.

Později se Sether začal zabývat Handdarou a stal se stálým obyvatelem Rychlosti. Ted' je z něj znalec Handdary. Často tam chodím na zpěvy, cvičím se v Netranzu nebo jdu jen tak na návštěvu, a Sether se často vrací domů. A povídáme si. Ve starých nebo nových časech, v období kemrování i jindy - láska je láska.

Coming of Age in Karhide, 1995

Překlad 1997, Kateřina Hámová

Vyšlo v Science-fiction 1995, Netopejr 1997